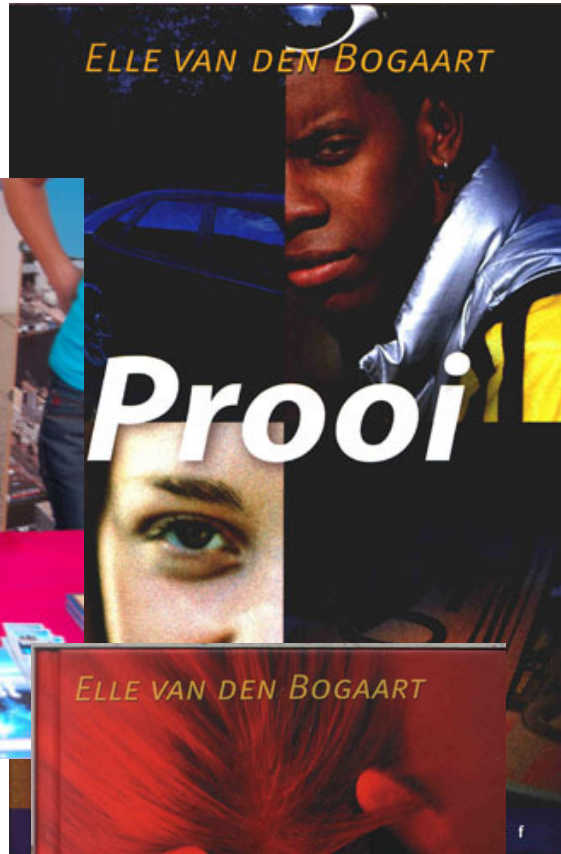

Schrijversverslag

Naam: Mariska v/d Boomen.
Klas: TG2C.
Datum: 25 Juni.
Docent: Van Rijt.
Schrijverslag.

Onze vragen:

1. Wanneer bent u met uw schrijfcarrière begonnen?
8 jaar geleden ben ik begonnen met het schrijven.
2. Hoe komt u aan uw verhalen voor uw boeken?
Ik werk bij een kinderopvang, ik help kinderen met hun problemen. Hier haal ik veel inspiratie uit. En daar maak ik met nog wat eigen fantasie boeken van.
3. Welk boek vindt u zelf het leukste en mooiste?
De gele scooter blijft mijn favoriet. Misschien wel omdat het mijn eerste, dat weet ik niet.
4. Wat waren de belangrijkste toppunten in uw schrijfcarrière?
Toen de boeken De gele scooter en Prooi werden genomineerd.
5. Lijdt uw gezin onder uw schrijfcarrière?
Nee, mijn gezin lijdt hier zeker niet onder. Ik zit wel meer achter de laptop dan eerst, maar ik geef ze nog steeds even veel aandacht en ze kunnen altijd bij me terecht.

Bezoek

We kregen een tijdje geleden te horen dat Elle van den Bogaart bij ons zou komen om wat te vertellen over haar boeken en haar schrijfcarrière. Dit was op vrijdag 28 mei, het 3de uur. We kwamen binnen en gingen allemaal zitten, Elle van den Bogaart kwam een paar minuten later binnen en liet meteen even weten dat ze stilte wilde en dat ze best streng was.

Ze begon te vertellen hoe ze haar carrière was begonnen. Ze werd overgehaald door een vriendin om mee een cursus te doen in Eindhoven. Ze had er eigenlijk geen zin en tijd voor. Maar na nog wat aandringen was ze overgehaald en ging mee. De man op de cursus vroeg voor wie ze wilde schrijven en wat. Dat wist ze wel, ze wilde stoere spannende boeken schrijven voor pubers. Voor meiden en voor jongens, alleen wat was nog de vraag. De man zei dat ze aan vroeger moest denken en wat zij toen eng had gevonden. Dit was een lange weg van pianoles naar huis in de schemering.

Ze begon te schrijven en te schrijven, dit vond ze eigenlijk best spannend omdat ze niet goed wist hoe en wat ze wilde schrijven. Maar toen ze op de volgende les van de cursus kwam spoorde de man haar nog meer aan om door te schrijven omdat hij het deel van het boek zo goed vond. Ze deed een paar maanden over dit boek, dat uit eindelijk **de gele scooter** genoemd werd. In haar boeken gebruikt ze vaak waargebeurde verhalen van haar werk of die in de wereld zijn gebeurd en met een beetje haar eigen fantasie.

Uit haar eerste boek ging ze een stukje uit voorlezen. Ze begon gewoon vooraan en las erg leuk. Even stoppen tussendoor, haar stem veranderen en ze hield de aandacht van de kinderen vast. Het boek heeft ze erg spannend geschreven en je krijgt niet een, twee, drie te weten wat er gebeurd is, of wat er gebeurt. Dus lees je maar door, dit vind ik erg leuk aan haar schrijfwijze.

Ze heeft zes boeken geschreven waarvan een nu bij de uitgever ligt. Haar fouten wordt uit het boek gehaald en dan wordt het boek gedrukt. Hier haar zeven boeken:

1. *De gele scooter*. = 2003.
2. *Krassen*. = 2004.
3. *Duizend kilometer*. = 2005.
4. *Prooi*. = 2006.
5. *Vermist*. = 2007.
6. *De val*. = 2009.
7. *Verdoofd*. (het nieuwe boek) = Komt nog.

Het tweede boek schrijven vond ze veel spannender dan het eerste boek, daar kwam ze achter toen het af was. Ze wist niet of het gewoon toeval was dat de gele scooter zo goed was bevallen, of dat ze echt goed kon schrijven.

Na maanden schrijven en veel boeken af te hebben had ze ondertussen twee prijzen gewonnen. Een voor de gele scooter en een voor Prooi. Ze was hier erg blij mee, ook haar familie was trots op haar. Haar jongste dochter maakte ze alleen veel zorgen hoe haar moeder zich aankleedde en wat ze allemaal zei.

Hoe ze dit vertelde was erg grappig, ze maakte dus ondertussen ook nog grapjes waardoor ze de aandacht maar bleef vasthouden van ons.

Toen we vragen begonnen te stellen gaf ze heel eerlijk en goede antwoorden waar je veel aan had. Er kwamen vragen van hoeveel ze verdiende, waar ze het liefste over schreef, of ze graag een film wilde maken over een van de boeken en nog veel meer. Ze verdient per boek 10% van het bedrag, erg weinig dus eigenlijk. Maar ze heeft er plezier in en dat vond ze het belangrijkste. Ze schreef het liefste over realistische dingen, over waargebeurde verhalen dus. Een film was toch echt iets waar ze over kon dromen, dit wilde ze erg graag maar dit was nog even afwachten.

Het was dus erg leuk hoe ze alles vertelde, voorlas en hoe ze onze vragen beantwoordde. Een erg leuke schrijfster.

Biografie.

Naam: Elle van den Bogaart.
Geboorte datum: 6 april 1959.
Woonplaats: Eindhoven.

Ze is in 1959 geboren in het kleine dorpje Nuland, bij Den Bosch in de buurt. Ze heeft na haar MAVO-diploma haar HAVO en VWO-diploma's gehaald. Ze heeft het altijd erg leuk gevonden om opstellen te schrijven, maar ze was helemaal niet zo goed in de Nederlandse taal. Toen ze 18 jaar was is ze naar Eindhoven gegaan, en heeft daar haar HBO-J diploma gehaald. Een tijd later heeft ze een baan als psychologisch medewerker in een algemeen ziekenhuis gekregen. Ze werkt met veel plezier 23 uur als psychologisch medewerker. Daarnaast heeft ze nog 4 kinderen, stuk voor stuk pubers. Haar kinderen zijn naast haar ervaringen in haar werk haar inspiratiebron.

De Gele Scooter was haar debuut als jeugdromanschrijfster in 2003. Nu heeft ze nog 6 boeken meer geschreven. In 2004 kwam haar 2de boek uit, **Krassen**. Een jaar later ongeveer in 2005, verscheen haar 3de boek **Duizend Kilometer**. Na weer een tijd komt het boek **Prooi** uit, haar 4de boek. In 2007 is haar 5de boek uit gegeven, **Vermist**. Haar 6de boek is **De val**, en haar laatste boek tot nu toe ligt nog bij de uitgever dit is **Verdoofd**.

De Gele Scooter

Het verhaal wordt vanuit oogpunten verteld. Dus vanuit een persoon, en niet vanuit de verteller zal ik maar zeggen. Wanneer Isis alleen over een lange weg moet fietsen verandert **verandert** haar leven. Ze ziet een gele scooter langs de weg staan met de helm er nog naast. Ze hoort gegil maar ziet niks, ze vloekt en keert en gaat op zoek naar hulp. Het gevloek hoorde de jongen Spike en ging achter haar aan om haar te bedreigen niks te zeggen. Het meisje Wies die verkracht was door hem maakte veel mee maar aan het einde kwam alles goed met haar en Isis. De jongen Spike werd opgepakt en moest in de gevangenis.

Recensie:

Elle van den Bogaart, *De gele scooter*. Houten: Unieboek / Van Holkema & Warendorf 2003, 144 p. isbn 9026997566, € 11,99.

De gele scooter is het debuut van Elle van den Bogaart. Anders dan de neutrale titel doet vermoeden, is het een heftig en dramatisch verhaal over drie heel verschillende jongeren: de meisjes Wies en Isis en de jongen Spike. We zien de gebeurtenissen afwisselend door hun ogen in de

Met de gebeurtenis waar alles om draait, opent het verhaal, zodat je als lezer meteen middenin de handeling stapt. Isis fietst op een grijzige, sombere namiddag in oktober na een tenniswedstrijd naar huis en ziet in een verlaten straat, omzoomd door bomen en bosjes, opeens een gele scooter in het gras naast de weg staan. Dan hoort ze gegil en een angstige meisjesstem. Ze stopt even en beseft dan wat er aan de hand moet zijn. Ze raakt in de war, weet niet wat ze moet doen en besluit keihard naar huis te fietsen om hulp te halen. Ze durft niet te stoppen om 112 te bellen. Dan hoort ze het geluid van de scooter achter zich. De jongen komt naast haar rijden. Isis heeft het gevoel dat ze hem al eens gezien heeft, maar weet niet waar. Plotseling bijt hij haar toe: 'Je houdt je bek dicht, anders doe ik hetzelfde bij jou.' Daarna schiet hij vol gas weg. Volkomen ontredderd komt Isis daarna thuis aan.

Het verhaal laat vervolgens zien wat het aangerande meisje Wies allemaal doormaakt in de uren en dagen erna, thuis, op het politiebureau, hoe moeilijk het is te praten over wat ze heeft meegemaakt, hoe vreselijk zij zich voelt en hoe ze heel voorzichtig probeert te leren leven met wat er is gebeurd. Het verhaal laat in het midden of de aanranding van Wies beperkt is gebleven tot een poging. Dat maakt uiteindelijk voor de ernst van de situatie en de gevoelens van Wies niet veel uit.

Wat Wies doormaakt, wordt met veel inlevingsvermogen verteld. Je kunt je, mede door het ik-perspectief, ontzettend goed voorstellen hoe ze zich voelt. Daarnaast kijken we mee met Isis, die ook helemaal van de kaart is door wat er is voorgevallen, die het verschrikkelijk vindt dat ze niet durfde in te grijpen en die bovendien bang is dat de jongen zijn dreigende woorden zal waarmaken.

ik-vorm. Door deze directe manier van vertellen kom je hun gedachten en gevoelens te weten en door de ingrijpende en traumatische gebeurtenis die de personages meemaken, gaat de kennisgeving met hun innerlijk heel diep. Je komt achter hun intiemste gevoelens. De schrijfster slaagt er verder uitstekend in de verschillende personages een eigen stem en een eigen karakter mee te geven, een opvallende prestatie voor een debutante.

Maar wat haar vooral bezighoudt is de vraag: waar ken ik die jongen van? Die gedachte zorgt voor spanning die de lezer het hele verhaal doortrekt. Die vraagt zich natuurlijk af of Isis zich zal herinneren waar ze hem eerder heeft gezien.

De derde speler in dit verhaal is de aanrander Spike. Een half-criminele, gewelddadige vmbo-jongen die opgroeit in beroerde thuisomstandigheden en het met volwassenen in zijn omgeving snel aan de stok krijgt. Om het minste of geringste wordt hij kwaad en hij laat zich door niemand de waarheid zeggen. Spike is voortdurend bezig ervoor te zorgen dat hij niet gepakt zal worden. Hij laat z'n scooter verdwijnen en hoopt zo de dans te ontspringen. Maar dat lukt hem niet. Isis herinnert zich op een gegeven moment plotseling waar ze de aanrander van Wies van kent. Hij is de pizzabezorger die een tijdje geleden bij haar aan de deur is geweest. Vanaf dat moment is het lot van Spike bezegeld.

De spanning op het niveau van de gebeurtenissen en de psychologische spanning in de hoofden van de personages gaan in dit indrukwekkende verhaal mooi samen. Maar het is niet alleen spannend. Ook inhoudelijk geeft het verhaal jongeren heel wat stof ter overdenking. Door het dramatische onderwerp en de directe manier van vertellen worden jongeren door dit verhaal beslist geraakt. Het is ontroerend en meeslepend, roept allerlei heftige gevoelens op, zoals boosheid, woede, opstandigheid, medelijden en verdriet. De eenvoudige taal en de heldere stijl zorgen ervoor dat het toegankelijk is voor grote groepen leerlingen, met name ook in het vmbo. Voor de derde- en vierdeklassers in die onderwijsstroom komen steeds meer boeiende en goed geschreven boeken beschikbaar over onderwerpen uit hun leef- en belevingswereld. Dit boek is daar een mooi voorbeeld van.

Ik heb deze recensie gekozen omdat ik er gewoon helemaal mee eens ben. Het verhaal houdt je aan het lezen. De verschillende gedachtes van ieder persoon krijg je steeds te horen. Dit is erg leuk en verveelt niet, het dringt ook wel tot je door dat dit in het echt ook kan gebeuren. En deze recensie beschrijft het boek erg goed en geeft je goede informatie als je het boek zelf nog niet hebt gelezen. Door zo'n recensie zou ik het boek zo gaan lezen.

Bronvermelding

www.ellevandenbogaart.nl

www.leesplein.nl/JB_plein.php?hm=3&sm=1&id=2622